

Skutky 3,12-19: Petr promluvil k lidu: „Muži izraelští, proč nad tím žasnete a proč hledíte na nás, jako bychom svou vlastní mocí nebo zbožností způsobili, že tento člověk chodí? Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, Bůh našich otců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého vy jste vydali a kterého jste se před Pilátem zřekli, když ho chtěl osvobodit. Svatého a spravedlivého jste se zřekli a vyprosili jste si propuštění vraha. Původce života jste zabili, Bůh ho však vzkřísil z mrtvých a my jsme toho svědky. A protože tento člověk, kterého tu vidíte a poznáváte, uvěřil v jeho jméno, moc Ježíšova mu dala sílu a zdraví – a víra, kterou jméno Ježíšovo v něm vzbudilo, úplně ho uzdravila před vašimi očima. Víím ovšem, bratří, že jste jednali z nevědomosti, stejně jako vaši vůdcové. Bůh však tímto způsobem vyplnil, co předem ohlásil ústy všech proroků, že jeho Mesiáš bude trpět. Proto činite pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy.“

1. Janův 3,1-7: Hledte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha. Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Vííme však, až se zjeví, že mu budeme podobní, protože ho spatříme takového, jaký jest. Každý, kdo má tuto naději v něho, usiluje být čistý, tak jako on je čistý. Každý, kdo se dopouští hříchu, jedná i proti zákonu Božímu, neboť hřích je porušení zákona. A vííte, že Syn Boží se zjevil, aby hříchy sňal, a v něm žádný hřích není. Kdo v Synu zůstává, nehřeší; kdo hřeší, ten ho neviděl ani nepoznal. Dítky, ať vás nikdo neklame: Spravedlivý je ten, kdo činí spravedlnost – tak jako on je spravedlivý.

Lukáš 24,36b-48: Ježíš stanul uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám.“ Zděsili se a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl? Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyť jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.“ To řekl a ukázal jim ruce a nohy. Když tomu pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: „Máte tu něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a pojedl před nimi. Řekl jim: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky.“

Vy jste toho svědky

Dnešní neděle je druhou nedělí po Velikonocích, latinsky je nazvána Misericordias Domini, podle Žalmu 33.: „Hospodinova milosrdenství je plná země.“

V našich biblických textech pokračujeme dalším příběhem o Ježíšově zjevení učedníkům, tentokrát z Lukášova evangelia. Ježíš se náhle objevuje uprostřed nich a říká „Pokoj vám.“ Pokoj, klid je přesně to, co v té chvíli potřebovali asi nejvíc. Skrývají se, jsou plni strachu, zklamání, nejistoty, zmatku. Ve chvíli, kdy Ježíš přichází, učedníci mluvili s těmi, k nimž se Ježíš připojil na cestě do Emaus a dal se jim poznat, když lámal chléb. Říkali si asi: Je něco takového vůbec možné? Ani ženám, které jim jako první příběhly říci o Ježíšově vzkříšení, nevěřili.

A náhle Ježíš stojí mezi nimi! Čteme: „Zděsili se a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha.“ Ježíš jim vychází vstříc, chce je uklidnit, pomoci jim uvěřit – nabízí jim, aby se

dotkli jeho ran, aby se přesvědčili nejen na vlastní oči, ale i ostatními smysly. „Máte něco k jídlu?“ ptá se Ježíš a potom s nimi pojedl. To vše, aby pochopili, že skutečně není duch. A potom jim znovu všechno vysvětluje. „Otevřel jim mysl, aby rozuměli Písmu.“ Opakuje, co je psáno, co bylo předpověděno, že se musí stát, a nyní se to naplnilo: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpouštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem.

A pak dodává: A vy jste toho svědky! Kdybychom pokračovali ve čtení tohoto textu ještě dál, dozvíme se, že poté Ježíš učedníky vyzývá, aby počkali na seslání Ducha svatého, který jim pomůže. Duch svatý celou jejich proměnu završí.

A když pak ze Skutků slyšíme, jak Petr v chrámu promluvil k mužům izraelským, vidíme jasně, že se to skutečně stalo. Z člověka ustrašeného, který Ježíše třikrát zapřel, se stává jeho neohrožený svědek. Ačkoliv nic z toho, co říká, neměl dopředu připravené, dokáže přesvědčivě mluvit o Ježíšově vzkříšení. A právě díky tomu, že si dobře uvědomuje svou nedokonalost, dokáže své bližní neodsoudit. Říká jim: „Vy jste Ježíše vydali, před Pilátem jste se ho zřekli a nechali ho zabít. Víím ovšem, bratří, že jste jednali z nevědomosti, stejně jako vaši vůdcové.“

Povelikonoční události nám ukazují úžasnou proměnu Ježíšových učedníků v jeho svědky, v jeho apoštoly. A stejná proměna se může stát a také se děje i nám dnes. Stačí jen následovat jejich příkladu.

Zopakujme si tedy ještě jednou, co se stalo: Ježíš se mezi nimi objevil v okamžiku, kdy mluvili o něm, o jeho vzkříšení. Poté s nimi pojedl. To je vlastně podstata naší bohoslužby – zvěstování vzkříšeného Ježíše Krista a večeře Páně. Při každé bohoslužbě vyznáváme: Kristus vprostřed nás.

Kristus je s námi ve skutečnosti pořád, i když si ho neuvědomujeme – tak jako ti učedníci, putující do Emaus, s nimiž šel celý den, ale poznali ho až v okamžiku, kdy lámal chléb a rozdával jim jej. Proto je pro nás tak důležité o Pánu Ježíši spolu mluvit a lámat s ním chléb – protože pak nejen lépe pocítíme jeho přítomnost v dané chvíli, ale pomůže nám to věřit i tomu, že je s námi pořád, v době, kdy je nám dobře, i tehdy, kdy je nám zle. A taková víra proměňuje život. Ta proměna většinou nenastává ze dne na den, je to většinou dlouhá, v podstatě celoživotní cesta.

Kdo však na ní vytrvá, tomu se, stejně jako učedníkům, otevře mysl, aby porozuměl Písmu – nejen rozumem, ale i srdcem. A když k tomu všemu ještě navíc přijme Ducha svatého, i on nebo ona se stane svědkem Pána Ježíše, podobně jako apoštol Petr. Záměrně neříkám „může se stát“, ale „stane se“. Protože pak to již ani jinak nejde.

A jak se takové svědectví projevuje? Tím, že se máme navzájem rádi, podporujeme se, posilujeme se ve víře, odpouštíme si, nesoudíme, pomáháme těm, kdo to potřebují. Amen.